

1 Far, verden, far vel!

Jeg kedes nu længer at være din træl,
De byrder, som du haver byltet mig på,
Dem kaster jeg fra mig og vil dem forsmå,
Jeg river mig løs, og jeg kedes nu ved
Forfængelighed, Forfængelighed.

2 Hvad er det dog alt,

Som verden opsminker med fager gestalt?
Det er jo kun skygger og skinnende glar¹,
Det er jo kun bobler og skrattende kar,
Det er jo kun iseskrog² og skarn og fortræd
Forfængelighed, Forfængelighed!

3 Hvad er mine år,

Som listende svinder og snigende går?
Hvad er min bekymring, mit grublende sind,
Min sorrig, min glæde, mit hovedes spind?
Hvad er dog mit arbejde, min møje, min sved?
Forfængelighed, Forfængelighed!

4 O rigdom og guld,

Du jorderigs afgud i skinnende muld,
Du est dog af verdens bedragelig' ting,
Som vokser, aftager og veksles omkring,
Du est dog i højeste mærke og med
Forfængelighed, Forfængelighed!

5 Ak, ære, hvad er,

Hvad er dine kroner og kranse, du bær?
Misundelse sidder dig altid på ryg,
Du hemmelig stødes, og sjælden est tryk.
Du ofte der snubler, hvor andre de gled—
Forfængelighed, Forfængelighed!

6 Ak, yndest og gunst,

Du hastig opkomne og faldende dunst,
Oppustende gøgler, henviftende vind.
Som tusinde øjne du dog løber blind!
Hvad est du, når man dig ved solen har set?
Forfængelighed, Forfængelighed!

7 Ak, venskab og tro,

Som alt efter lykken véd fløjet³ at sno,
Du smukke bedragere, heldige skalk,
Som skuffer så tit i bedrøvelsens kalk!
du est, som og jeg af erfaringen ved,
Forfængelighed, Forfængelighed!

8 Ak, kødelig lyst,

Som mangen med dødelig læbe har kyst,
Dit fængende tønner, din flyvende gnist
Har mangen i evige luer henvist,
Din skål synes honning, men drikken er led,
Forfængelighed, Forfængelighed!

9 Så far da, far vel!

Du skal nu ej længer bedrage min sjæl,
Bedragelig' verden, jeg takker dig af,
Og sænker dig ned i forglemmelsens grav,
Jeg længes at trøstes for sorrig og nød
I Abrahams skød, I Abrahams skød.

10 Der skal mine år

Begyndes i evigheds dejlige vår,
Der skal ikke dagen ved solen opgry,
Ej månen tilmåle mig næ eller ny;
Men Jesus er solen, hvis stråler er strø'd
I Abrahams skød, I Abrahams skød.

11 Min rigdom og guld

Skal være af idel bestandighed fuld,
Den skal ikke tyven bestjæle mig da,
Den skal ej spidsfindighed købslå mig fra;
Min rigdom er fri for al jorderigs stød
I Abrahams skød, I Abrahams skød.

12 Jeg ære skal få

Fra tronen, min Jesus Han sidder oppå,
Mig kronen skal gives med herlighed fyldt.
Med blodet af lammet alt over forgyldt,
Den får jeg, om Satan end selv det fortrød,
I Abrahams skød, I Abrahams skød.

¹ =glas

² = tynd, usikker is

³ =vejrhane

13 Med yndest jeg skal
Fremskinne blandt englenes hellige tal
Misundeligt øje mig ikke skal se,
Guds ansigt mig altid i øjne skal le,
Der skal jeg bespotte den avindsyg' død
I Abrahams skød, I Abrahams skød.

14 Der har jeg en ven,
Min Jesus, som elsker og elskes igen,
Mit øje dér ser Ham, sådan som Han er,
Han kærligheds himmelblus stedse frembær,
Ved Ånden står kærlighed evig i glød
I Abrahams skød, I Abrahams skød.

15 Min Lyst og min Fryd
Forfriskes ved engle-basuner og lyd,
Men Gud er al lysten for mig og for dem,
Far op da, min sjæl, og al verden forglem!
Men glem ej, at lysten er evig og sød,
I Abrahams skød, I Abrahams skød!

Kingo 1681, let revideret efter Psalmebog,
udgivet af Synoden for den norske evangelisk-
lutherske Kirke i Amerika (2nd ed.) #396